

Dan Mills

SNIPER ONE

Britský odstřelovač
v obklíčení iráckých povstalců

OMNIBOOKS

DAN MILLS
SNIPER ONE

Original English language edition first published by Penguin
Books Ltd., London

Text copyright Sniper One © Dan Mills 2008

The author has asserted his mortal rights

All rights reserved

Translation © 2017 Daniel Dominik

ISBN 978-80-8778-897-4 (pdf)

Dan Mills

SNIPER ONE

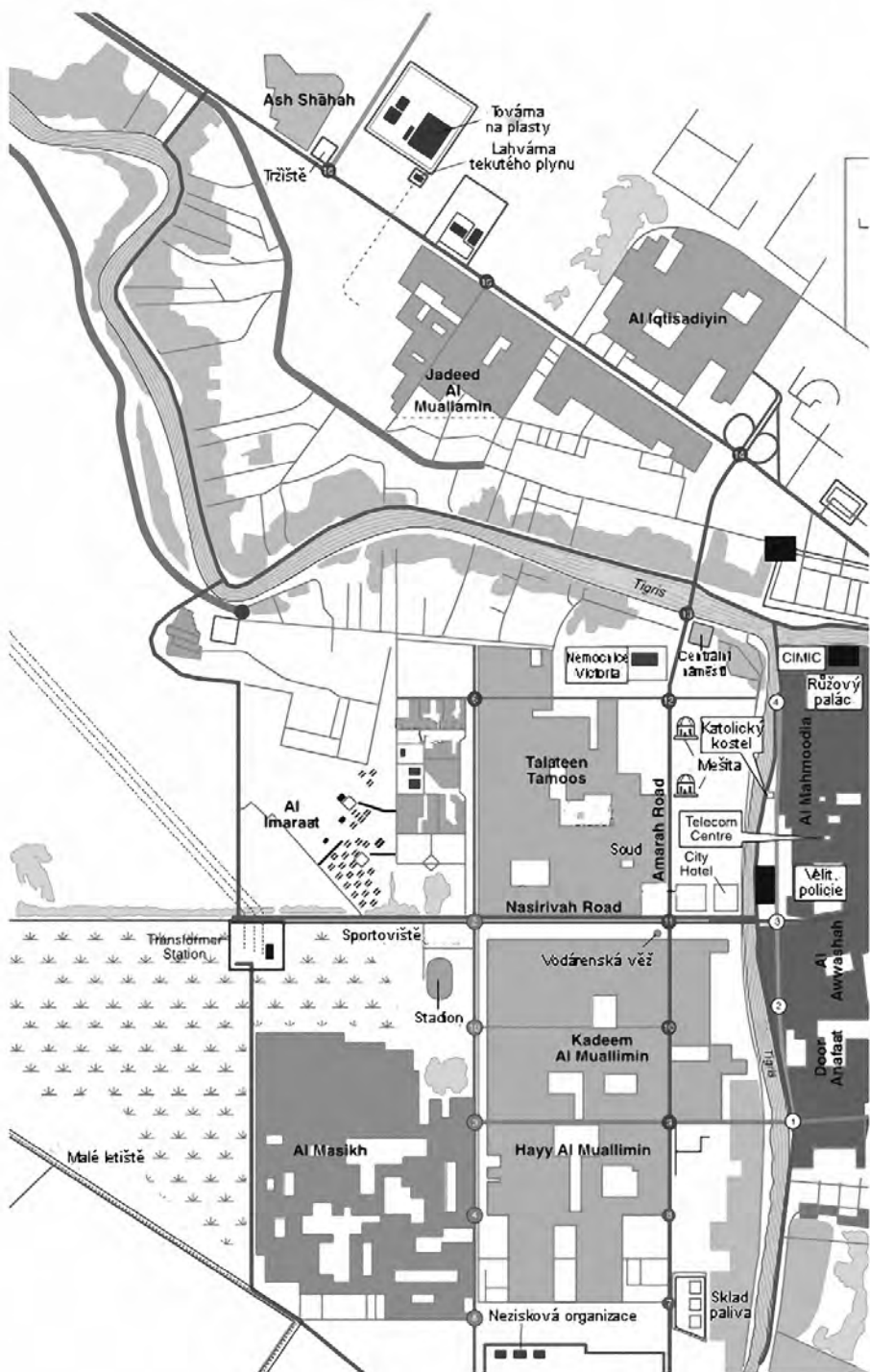
Britský odstřelovač v obklíčení iráckých povstalců

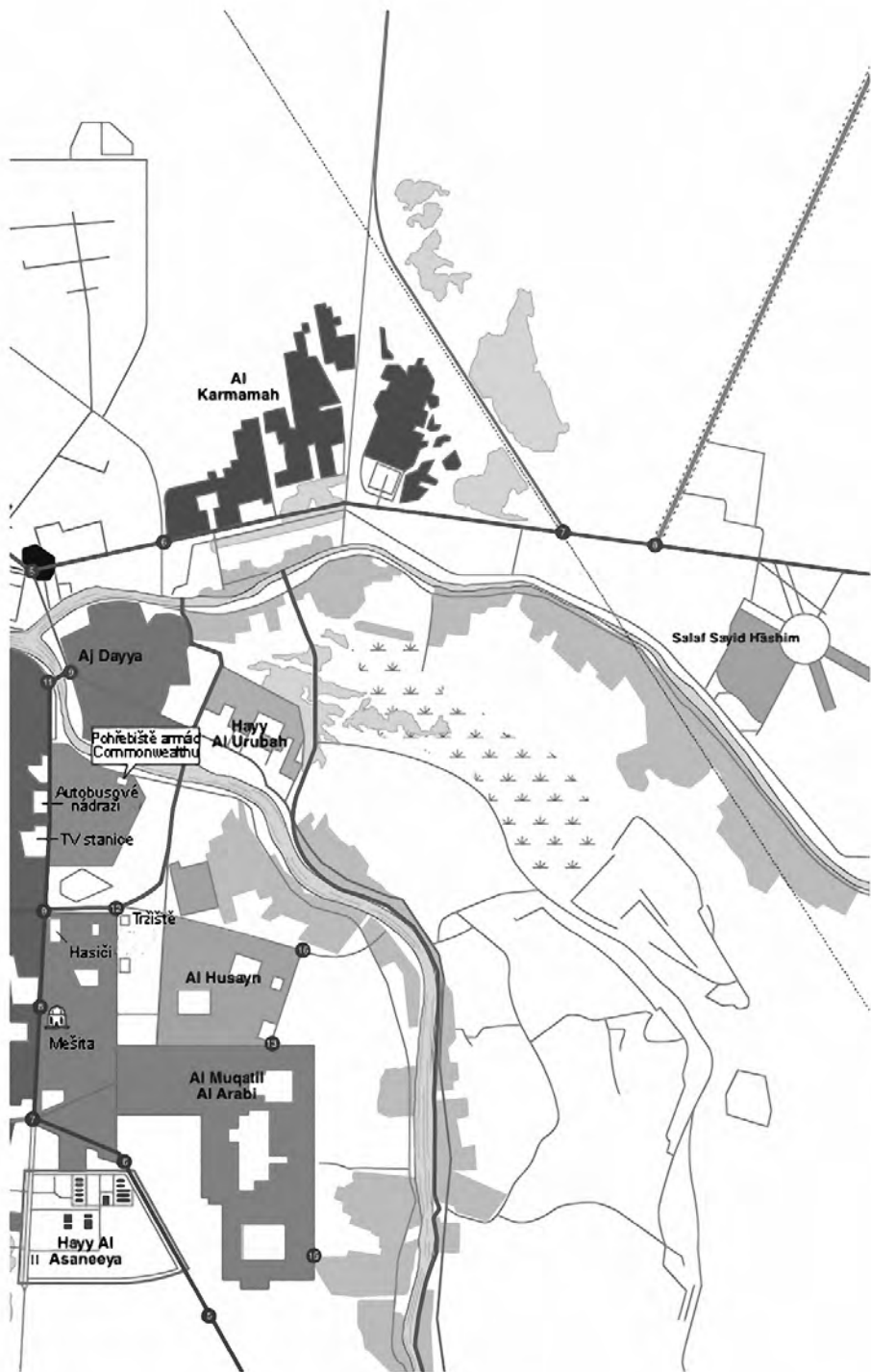
OMNIBOOKS

2017

Až se zítra vrátíte domů, neočekávejte, že bude někdo vědět, čím jste si prošli. A dokonce i kdyby to někdo věděl, většině lidí by to bylo asi úplně jedno. Někteří z vás možná dostanou medaili, kterou si zasloužili, ale mnohem víc z vás ji nedostane. Ale uvědomte si tohle: všichni jste teď členy klubu frontových vojáků a to je nejexkluzivnější klub na světě.

Podplukovník Matthew Maer
velící důstojník
1. prapor Královského pluku princezny z Walesu
tábor Abú Nadží, říjen 2004

ÚVOD

18. dubna 2004

„Střelec horní okno,“ zvolal H.

H byl první, kdo ho ze své vyvýšené pozice, jako horní krytí vzadu na Dazově Snatchi, (obrněném Land Roveru) spatřil.

Jakmile jsem to volání uslyšel, ohlédl jsem se po střelci. Ve chvíli, kdy se dozvíte, že na vás míří zbraň, pátráte po cílech. A byl tam, v horním okně zlověstné třípodlažní budovy v dobře opevněném areálu. Na budovy v Amáře měla nezvykle čerstvý bílý nátěr a mříže na všech oknech.

Když jsem ho spatřil, začínal prostrkávat železnou mříží AK-47. V jasném slunečním světle se leskla kovová hlaveň. Jak se střelec pomalu pohyboval ze strany na stranu, zdálo se, že se nemůže rozhodnout, na koho z nás devíti chce zamířit nejdříve.

Už jsem pozpátku krácel ke svému Land Roveru, dalšímu vozidlu v malé hlídce, zaparkovanému na silnici asi o padesát metrů dál. Ale Dazovo vozidlo bylo na druhé straně silnice jen patnáct metrů od přední brány areálu. Pokud to byl alespoň trochu schopný střelec, byli jsme všichni jako kachny sedící na rybníce.

Živě konverzoval s dvojicí svých poskoků - jedním starším a jedním mladším. Všichni byli vousatí, oblečení v černých hábitech, a měli na sobě hrudní nosiče ze zeleného plátna.

Zdálo se, že spolu klábosí a skoro jsem je slyšel, jak posuzují situaci: „Máme, nebo nemáme?“

Pak se brána s hlasitým kovovým třesknutím zavřela. Čtyři naštvaní chlápci se stejnými dlouhými islamistickými vousy, kteří křičeli na Daze a na mne, se náhle nahrnuli zpět dovnitř.

Myslí si to, co si myslím já. Tohle to odstartuje. Věděl jsem to.

Teď to bylo poprvé, co jsme byli tak daleko od základny. Ale já jsem absolvoval dost turnusů v severním Irsku, abych pochopil, co se tu děje.

Atmosféra se rychle zhoršovala. Můj mozek se snažil udržet tempo s během událostí. Už jsem se rozhodl odtud vypadnout a řekl jsem chlapům, aby si nastoupili. Teď to vypadalo, že náš čas už vypršel.

Instantně a nedobrovolně jsem zrychlil, když jsem se pozpátku vracel. Chtěl jsem se otočit, abych se podíval, kam jdu, ale nechtěl jsem z těch klaunů v horním okně spustit oči.

Do prdele. Jak jsme se mohli dostat tak rychle do takových sraček?

Nemohl jsem se otočit a běžet ke Snatchi, protože by to znamenalo, že jsem před těmi cvoky, ať byli kdokoliv, ztratil tvář. A tohle britská armáda nedělá. Ale také jsem věděl, že nemám čas poflakovat se kolem.

Nerozčiluj se Danny Boy. Zachovej si pomalý srdeční tep a soustřed se. Nikomu tím nepomůžeš, když budeš panikařit jak holka.

„Sleduji ho!“ zvolal Smudge.

„Vidíme ho,“ řekl o vteřinu později Ads společně s pár dalšími kluky.

Netrvalo to ani čtyři vteřiny a další tři chlapi zajišťující ve dvou Snatchích horní krytí namířili na horní okno lehké kulometry Minimi.

Dobře. Alespoň jsou všichni chlapci vzhůru. Kdyby nebyli během takového dramatu vzhůru, neřeklo by to navíc nic dobrého o mém způsobu vedení výcviku.

Reakce kluků mě trochu uklidnila. Koneckonců zbraně nebyly v tomto pustém a zapomenutém koutě Iráku nic neobvyklého. Bylo známo, že i babičky se procházejí ulicemi města s AK-47 přehozenými přes rameno. To ovšem neznamenal, že by chtěly někoho sejmout.

Dostal jsem se na deset metrů ke svému Snatchi a potřebovali jsme jen pár dalších vteřin, abychom nastoupili do Land Roverů a fofrem vyrazili domů.

Žádný problém.

V tu chvíli přilétl přes zeď areálu granát. Všichni jsme ho uviděli současně. Pět, šest hlasů vykřiklo současně: „Granát!“

Pak se všechno zpomalilo. Granátu trvalo věčnost, než absolvoval svůj dvacetimetrový let vzduchem. Tmavý oválný předmět velikosti broskve, plný utrpení.

Na jeho stoupající dráze odskočila pojišťovací páčka a se slabým cinknutím přistála na chodníku. Uvolnění páčky umožnilo kladívku tvrdě udeřit na kapsli, což zapálilo rozbušku střelného prachu, která začala prudce hořet a vytvářet dostatečnou teplotu, aby vznikla výbušnou nálož.

Můj zástupce Daz byl poslední, kdo ho spatřil. Stál za svým Snatchem otočený zády k areálu. Když se obrátil, stále tikající granát prolétl nad střechou Land Roveru a s tupým zvukem ho zasáhl přímo do hrudníku.

Daz zůstal chvíli stát na místě jako zkamenělý a s ústy otevřenými v šoku. Granát se odrazil od hrudní destičky v neprůstřelné vestě dolů na chodník a pak se pomalu skutálel na silnici a pod samotný Snatch.

Všichni se v zoufalém úniku vrhli instinktivně k zemi a kryli si obličej.

Další vteřina absolutního ticha.

Pak *PRÁSK*.

Oslepující záblesk světla, pulzující tlaková vlna a ohlušující rána; všechno najednou. Střepiny létaly na všechny strany; vzduchem svištěly stovky rudých horkých kousků kovu, odrážely se od kovové brány, kamenných zdí a mého Snatche. Zároveň šlehala špinavou ulici okamžitá vichřice prachu a sutě a do vzdálenosti deseti metrů pokryla všechny vrstvou špíny a skvrnami od motorového oleje.

Vše, co jsem slyšel, bylo zvonění v uších, zhoršované druhotnou ozvěnou zvuků odrážejících se od okolních budov zpět do našich potlučených zvukovodů.

Konečně znovu ticho. Takže jsem se odvážil vzhlednout. Granát vybuchl přímo pod kapotou Snatche a rozsekal motorový prostor na kusy.

Sakra, to bylo blízko.

Na chvíli se zdálo, že jsme se z toho dostali. Znovu jsem vzhlédl a uviděl Snatche v plamenech. Ale nikdo nekřičel a všichni stáli na nohou.

Jako dalšího jsem uslyšel Daze.

„Kurva! Koupil jsem to. Do prdele!“ křičel stále znovu a znovu.

Napůl běžel a napůl kulhal po chodníku ke mně a mému Snatchi. S mohutným přílivem adrenalinu do nervového systému mu trvalo pár vteřin, než zjistil, co se mu stalo.

Obě nohavice měl značně potrhané a na oděvu s pouštním maskováním se mu od pasu až po svršky bot začaly objevovat desítky krvavých skvrn v barvě bordó. Jak kulhal, začala unikat z jeho pravé boty krev a zanechávala za ním na silnici tenkou červenou stopu.

Ušel deset metrů, pak klopýtl z chodníku a zhroutil se na zem přímo uprostřed silnice. Jeho tělo mu evidentně řeklo, že už nikam nejde.

Když si Daz vzpomněl na výcvik v první pomoci, otočil se na záda a začal máchat nohama ve vzduchu, aby zabránil krvácení ze zranění.

„Kurva, kurva, zasraný parchanti,“ pokračoval, když s nimi divoce třásl.

Naneštěstí se Daz rozhodl zhroutit se v palebném poli všech možných střeleckých pozic uvnitř areálu.

Ohlédl jsem se k němu. Většina zamřížovaných oken budovy se nyní plnila střelci a mířila na nás minimálně desítky hlavní AK-47. A zrovna když začal předvádět na zádech ležícího brouka, začaly přilétat kulky. Ti střelci použili výbuch granátu jako záměrný bod k zahájení palby.

Ježíši, právě jsme zde vstoupili do nového světa.

Vážnost našich nesnází na mne zapůsobila jako facka. Tohle bylo skutečné a mohlo to být jen horší. Kulky bušily do silnice všude kolem Daze a vyhazovaly do vzduchu malé obláčky prachu. Také se odrážely od pancéřových boků obou Snatchů. Kropili nás celými zásobníky plně automatickou palbou. Jedna kulka prosvítila přímo nad mou hlavou a s prasknutím rozrazila vzduch. Absolutně nedisciplinovaná palba, ale bylo jí dost, aby nás rozsekala na kusy.

Daz ležící v otevřeném prostoru představoval pro střelce perfektní cíl. Museli jsme ho odtamtud dostat, ale to znamenalo běžet přímo do smrtě kulek.

Do prdele, to je ale průser. Už nebyl čas přemýšlet. S Adsem po boku jsem dosprintoval těch třicet metrů k Dazovi v rekordním čase.

Každý jsme ho popadli za jednu paži a odtáhli ho tváří dolů co nejrychleji zpět za můj vůz a mimo palebné pole. Zmučeně křičel, jak se jeho zranění dřela o asfalt. Nebyl ale jiný způsob jak to udělat.

Nějak jsme se dostali ke Snatchi, aniž by nás trefili. Ale moji další dva muži poskytující horní krytí, Louey a Smudge, palbu stále neopřetovali. Na tuto chvíli se připravovali celý svůj vojenský život a měli v rukou dva zatraceně dobré lehké kulometry Minimi. Ale stále byli v šoku z toho, co viděli.

Spatřit někoho vyhozeného do vzduchu před vašimi očima není moc hezké, natož pokud jde o dobrého kámoše. Ti dva dvacetiletí vojáci byli vyděšení k smrti a nehodlali se už déle poflakovat kolem tváří v tvář v tom dešti kulek.

Všech nás devět se nyní krylo v Land Roverech nebo za nimi, a teď se z nich pro střelce staly velké špinavé magnety na kulky. Naložili jsme Daze dozadu jednoho z nich, jelikož mu jeho pancéřované boky poskytly trochu lepší krytí před odraženými kulkami.

Uvnitř jsem měl možnost ho rychle prohlédnout.

Byl pořádně zřízený. Střepiny ho pokropily na obou nohou a dírky měl od stehů až po pouštní boty. Měl zhruba desítku vážných zranění tkáň. Obzvláště pravá noha byla ošklivě zřízená a byla to jen změř potrhání boty a krve bublající a tuhnoucí na jeho spleené a rozcupované bílé ponožce.

Uvnitř těch děr byla spousta různých velkých střepin granátu, které mu prorazily kůži, spolu s dalšími kousky trosek, které výbuch cestou k němu vymrštil z příkopu. Musela to být nesnesitelná bolest.

Byl z něho cítit silný pach výbušniny a spáleného masa. Také ztratil hodně barvy ve tváři. Mžikal očima a opakovaně upadal do bezvědomí a zase se z něj probíral.

„Dazi, ty pitomče blbej,“ řekl jsem ve snaze pozvednout ho na duchu, „měl ses raději zhroutit v nějakém krytí než uprostřed té zasrané silnice, kámo.“

Dokázal se usmát. Na člověka v tak mizerném stavu přijal tu kritiku dobře. Ale čas rychle ubíhal a my byli přitisknuti k zemi.

Díky pravidelným dávkám automatické palby z areálu v pozadí se od boků Snatchů stále odrážely s vysokým drnčivým zvukem kulky.

Vítejte v Amáře.

Musel jsem učinit nějaká rozhodnutí a to rychle. Už to opravdu začalo a my dostávali přímo uprostřed toho všeho nakládačku se svými ptáky vlajícími ve větru.

KAPITOLA I

Poprvé jsme se dozvěděli, kam jdeme, jedno deštivé listopadové ráno v Tidworthu.

Před naši shromážděnou jednotku se postavil nový velitel praporu, aby nám to oznámil. Jeho první slova byla: „Dobré ráno. Jmenuji se podplukovník Matt Maer. Jsem váš nový velitel a během dvaceti týdnů budeme nasazeni do jižního Iráku.“

Byl to normální přehnaně dramatický blábol, s nímž noví velitelé přicházejí, protože doufají, že to na nás udělá dojem. Ovšem ono to fungovalo – dojem na nás udělal. Šli jsme do Iráku.

Když jsme se tam dostali, byl to už rok od svržení vlády Saddáma Husajna. Mariňáci a paragáni byli dávno pryč a tou dobou se jižní Irák objevil dokonce jen zřídka v televizi. Ale bylo nám to fuk. Byla to skvělá novinka. Konečně jsme jeli na nějaké zajímavé místo.

Plukovník Maer ve svém proslovu také dodal: „Bude to turnus jako žádný jiný.“ A ani jeden ze šesti set vojáků v té místnosti neměl v tu chvíli tušení, jak pravdivými se ta slova ukážou.

Po několik dalších dní zavládlo v našem táboře na hranici mezi hrabstvími Hampshire a Wiltshire totální šílenství. Telefony nepřestávaly zvonit. Vojáci sloužící mimo prapor se snažili využít veškeré povolené triky, aby se z přidělení po celé zemi dostali zpět. Jiní, kteří nedávno podepsali ukončení služby v armádě, se zoufale snažili ty papíry ukrást a roztrhat je. Tohle si nikdo nechtěl nechat ujít.

Byli to hasiči, kdo nás vyřadil z invaze. Kvůli jejich podělané stávce jsme přišli o účast na největším nasazení britských jednotek od druhé světové války. Vláda využila vojáky v hasičských vozech z padesátých let jako nouzové opatření během vyjednávání o platech. Takže zatímco třiačtyřicet tisíc našich kolegů útočilo na pláže jižního Iráku, my jsme v Hampshire zachraňovali kočky ze stromů. Bylo to k pláči.

Také jsme si vyměnili nějaké sprostárny, když jsme projížděli kolem stávkových hlídek hasičů. Z těchto aut se žádné troubení klaksonů nezvalo.

„Zatrub, pokud podporuješ hasiče,“ křičeli na nás.

„Neserte a vraťte se do práce, vy líní kretění,“ odpovídali jsme jim.

„Vy kokoti, kvůli vám jsme nemohli jet do Iráku.“

Jako by to samo o sobě nebylo dost blbé, jen těsně jsme přišli o příležitost dostat se do první války v Zálivu. Tehdy, v roce 1991, byl prapor tak přesvědčen, že nás povolají, že dokonce začal balit naši výstroj do námořních kontejnerů. Dokonce jsme začali přestříkávat všechna naše vozidla pískovou barvou. Jenže válka pak skončila tak rychle, že už nás nepotřebovali.

Paragáni nás obrali o možnost jít na Falklandy. Byli jsme všichni připraveni, ale ministerstvo obrany je přepravilo letecky z cvičení v Belize, takže tam mohli jít místo nás.

Pravdou bylo, že 1. prapor Královského pluku princezny z Walesu (PWRR), nešel nikdy nikam.

Jsmo pěší pluk přiřazený Londýnu a jižním hrabstvím. Přestože nás oficiálně založili až v roce 1992 při slučování útvarů a během armádních škrtů na konci studené války, stále jsme jeden ze starších anglických bojových pluků. A to díky našim předchůdcům, které je možné vysledovat zpět až do roku 1661 a obrany Tangeru. Máme přezdívku Tygři a ta pochází od dalších slavných předchůdců, 67. pěšího pluku, který sloužil nepřetržitě jedenadvacet let v Indii.

Jedna nebo druhá jednotka, ke které jsme měli vztah, bojovala doslova v každém tažení, kterého se britská armáda kdy zúčastnila. Pak to asi před padesáti lety z nějakého důvodu přestalo.

Nejsme žádné hvězdy a stěží jsme se za posledních třicet let objevili ve zprávách. Samozřejmě kromě toho, když jsme během toho slučování převzali jméno princezny Diany. To ale skončilo celkem brzy, když o pět let později zemřela. Nic z toho neznamenal, že bychom nebyli zatraceně dobrá bojová jednotka, jíž jsem byl hrdým příslušníkem. Hodně bojových pluků na tom bylo jako my. Nikdo z nás nedostal možnost prokázat svou hodnotu tak dlouho, že si ministerstvo obrany začínalo myslet, že žádnou hodnotu ani nemáme.

Bylo mi šestatřicet let, vojákem jsem byl osmnáct let a odstřelovačem deset. Absolvoval jsem šest turnusů v Severním Irsku, jeden v Kosovu a jeden v Bosně, a přesto jsem ani jednou nevystřelil ze své pušky v bojovém nasazení. Kdokoliv byl v osmdesátých a devadesátých letech v Severním Irsku, měl vlasy ožehnuté pár bombami IRA. Ale jelikož na mne skutečně nestrílel žádný nepřítel, který by stál přede